

Sygn. akt II PK 92/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa A. D. przeciwko E. Sp. z o.o. w W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w
Warszawie z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt XXI Pa 119/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki 120 zł
tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 7 listopada 2014 r. zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza z 3 października 2013 r. i zasądził od pozwanego pracodawcy na rzecz powódki A. D. 24.312 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem i nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., „albowiem w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne polegające na ustaleniu kryteriów uznania złożonego przez pozwaną Spółkę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem

okresu wypowiedzenia jako spełniające wymogi formalne określone w art. 30 § 4 kodeksu pracy oraz jego zasadnością w rozumieniu art. 45 § 1 k.p.”

Powódka wniosła o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Zasadniczy mankament wynika z tego, że ocena „złożonego przez pozwaną Spółkę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę...”, to ewentualny przedmiot podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Do tej podstawy skarżący nie odwołuje się i nie twierdzi, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przedmiot zainteresowania podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest uniwersalny i nie może być redukowany do zastosowania prawa w tej konkretnej sprawie.

Uprawnione jest więc stwierdzenie, że wniosek jedynie hasłowo odwołuje się do podstawy przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprawy z odwołania od wypowiedzenia nie są rzadkie, co nie znaczy o ich szczególnym skomplikowaniu. Również niemałe jest orzecznictwo, co wynika z tego, że różne są przypadki i sytuacje uzasadniające wypowiedzenie. Na tym gruncie orzecznictwo Sądu Najwyższego wystarczająco jasno przedstawia wykładnię i znaczenie art. 30 § 4 k.p. Nie ma w tym zakresie rozbieżności w orzecznictwie. Natomiast przepis art. 45 § 1 k.p. oparty jest na klauzuli generalnej zasadności wypowiedzenia. Klauzuli generalnej z racji jej funkcji w systemie prawa (podobnie jak klauzul generalnych z art. 8 k.p.) nie można wypełnić i zamknąć w pozytywnej albo negatywnej egzemplifikacji przypadków zasadnego albo niezasadnego wypowiedzenia. Ujęcie wszystkich przypadków byłoby niemożliwe i wbrew funkcji takich regulacji. Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, gdyż wystarczy stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczone na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.